

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

J. PATRICK BLACK

■ **ORAȘUL NOUĂ ÎN FLĂCĂRI**

Traducere din limba engleză

LIVIU SZOKE

NEMIRA

Partea întâi

MULTIPLICAREA IMPOSIBILITĂȚILOR

1

JAX

Testarea a început doar de câteva minute când se pornesc sirenele, iar primul lucru pe care-l simt e ușurare, chiar dacă știu că este un sentiment profund greșit, un sentiment pe care în niciun caz n-ar trebui să-l am acum. Încă-mi amintesc panica și teroarea care mă cuprindeau când auzeam sirenele de atac atmosfer-inva-ziv, semnalul că orașul nostru e atacat. Și știu foarte bine cum se simt copiii din jurul meu în aceste clipe. Însă pentru mine lucrurile stau cu totul altfel acum. Odată cu trecerea primului șoc provocat de vaietul sirenelor, e adevărat că începe să-mi fie și mie teamă, însă nu mai este vorba de același gen de teamă pe care o simțeam odată. E mai degrabă teama că i-aș putea dezamăgi pe toți, chiar dacă nu este cel mai rău lucru posibil, deși știu sigur că lucrurile s-ar putea complica. Dar o clipă, doar o clipă, am simțit ușurare, fiindcă nu sunt complet pregătit pentru acest test și știu că e o nebunie să-și spună cineva: *O, minunat! Nu va mai trebui să dau testul, căci toată lumea urmează să moară.*

Nu sunt un elev slab, să știți. Nici măcar la biologie, subiectul testului de astăzi, adică fotosinteza, care înseamnă că plantele transformă lumina soarelui în energie. Problema e că, ori de câte ori mă așez într-un loc ca să învăț, sfârșesc prin a mă apuca de

Libris RO
Respect pentru oamenii și cărți

citit *Regulamentul Academiei*. Nu este o carte groasă, dar, de fiecare dată când o termin, ajung să o iau de la început, de parcă, dacă aș mai citi-o încă o dată, aș putea găsi răspunsul de care am nevoie. De parcă l-aș fi ratat de fiecare dată, în cele o sută de milioane de ocazii în care am citit-o. Însă, deși *Regulamentul* conține toate regulile de conduită la Academie, nu dezvăluie și cel mai important lucru pe care vreau să-l aflu. O, și să știți că nici nu scrie nimic despre fotosinteză.

- Creioanele jos, Cadeți!

Ea este Danyee, retorul nostru. Le predă biologie, fizică și mecanică irațională tuturor celor care învață în Clasa a Șasea, Secțiunea E. Se plimba printre șirurile de bănci, privind peste umărul fiecăruia, dar, în clipa când s-a auzit sirena, a pornit spre partea din față a încăperii.

- Vă rog să vă aliniați în fața ușii! rostește cu o voce calmă, aproape încurajatoare, de parcă am avea de-a face cu o oră obișnuită de curs.

De peste tot se aude scârțâitul scaunelor pe podea când sunt trase de sub bănci. Undeva, în spatele clasei, o fată scoate un chițait de spaimă: mâzgălește mai departe cu creionul. Îl trânteste jos cu o plesnitură, de parcă ar vrea să omoare cu el o muscă, apoi își rotește ochii în toate părțile, ca să vadă dacă și-a dat seama cineva. Cu toții ne-am dat seama, inclusiv Retorul Danyee, care o ia pe fată de mână și o conduce până la șirul de Cadeți format în fața ușii. Folosirea unui creion modificat în timpul oricărui tip de test este complet împotriva regulilor, lucru pe care oricine a citit *Regulamentul Academiei* ar trebui să-l știe. Într-o zi normală, fata asta ar fi intrat într-o belea cât ea de mare, însă nu și astăzi. Retorul Danyee, de obicei destul de dură, o strânge de mână ca s-o liniștească, apoi o zorește să intre în șir. Dacă vor mai fi și mâine în viață, vor putea discuta pe îndelete despre pedepse.

Eu sunt Cadetul 6-E-12, însemnând Clasa a Șasea, Secțiunea E, Locul Doisprezece, așa că mă așez al doisprezecelea de la ușă. În timp ce mă deplasez de-a lungul șirului, îi pot simți pe ceilalți Cadeți urmărindu-mă - nu mă privesc direct, pentru că trebuie să stai cu

privirea ațintită în față când ești în formație, ci cu coada ochiului. Am aceeași uniformă gri ca restul Cadetilor, iar pe guler am aceiași șase sâmburi negri ca toți cei din Clasa a Șasea, numai că nicio persoană din acest oraș nu m-ar putea confunda cu un copil normal. Simbolul pe care-l port la gât, un cerc auriu ce încadrează un alt cerc, este doar un avertisment. În timpul orelor de curs, se presupune că toți trebuie să se comporte ca și cum aș fi un elev obișnuit al Academiei, dar toți pot face un singur lucru: să se prefacă.

De-a lungul ultimelor câteva luni am ajuns să mă obișnuiesc cu felul în care mă privesc ceilalți, să ignor șușotelile pe care le aud oriunde m-aș afla. Ofițerii adevărați se opresc și mă salută ori mă felicita sau mă întreabă dacă le permit să-mi strângă mâna. Mi-am făcut o mulțime de prieteni de când am început Școala de Retorică, iar prietenii dinainte mi-au rămas în continuare prieteni. De obicei, copiii din Secțiunea E par mândri că mă au printre ei. Însă nu și astăzi. Astăzi lucrurile stau diferit. Astăzi toată lumea este neliniștită. Știu cu toții că, nu peste mult timp, viețile lor ar putea depinde de mine.

Dintre toți copiii de unsprezece și doisprezece ani care s-au întors din Izolator, eu sunt singurul care s-a dovedit a fi fontanus și, fiind cel mai tânăr fontanus din oraș, este de datoria mea să-i apăr pe ceilalți în timpul unui atac. Ultima redută a apărării. În zece minute, tot Orașul Nouă ar putea dispărea, iar eu va trebui să lupt, să apăr pe oricine ar putea supraviețui. De aceea mă privesc în acest fel Cadetii acum: se întreabă dacă-și pot încredința viețile în mâinile mele, în mâinile unui copil cu nas lung și păr castaniu murdar și creț, destul de slăbănog și cam bondoc, care se situează pe la mijlocul clasei când vine vorba de tracțiuni și de flotări, iar când vine vorba de alergarea de cinci kilometri... mai bine nici nu întrebați. Un băiat care de fapt n-a fost niciodată prea bun la ceva. Ei îl văd pe același Jax pe care-l știu de doisprezece ani, doar că acum se cere din partea mea să-i feresc de o distrugere completă. Chiar și Retorul Danyee pare încordată. N-o învinovățesc: Și eu aș vrea să nu depindă toți de mine.

Când toți Cadetii din Secțiunea E s-au așezat la rând, Danyee deschide ușa și ieșim cu toții din clasă, formând două coloane de câte zece, toți mișcându-ne în ordine, simultan. Practic, fiecare dintre noi s-a aflat în fața unor atacuri atmosferice-invazive de când a învățat să meargă. Ca secțiune, cel mai bun timp al nostru de a ajunge din clasă la adăpost este de trei minute și patruzeci și două de secunde. Totul pare atât de familiar, încât aproape că uit că acum e pe bune. Aproape, dar nu de tot.

Holul Aripiei de Est e plin cu secțiuni identice cu a noastră, copii mergând în liniște doi câte doi, cu un retor în frunte. Retorii ies în evidență datorită uniformele negre de legionari și din cauză că sunt mai în vârstă decât noi, având în jur de douăzeci de ani, majoritatea, la fel ca și Danyee. Unii retori, precum cei pentru clasele mai mari, sunt chiar și mai în vârstă de-atât, însă nu și cei care se ocupă de Dodo, termenul general atribuit de Academie celor din clasa a șasea. Se spune că retorilor nu li se permite să-i mai învețe pe copiii mai mici ce să facă după ce au efectuat deja primul tur.

Nimeni nu vorbește și nimeni nu privește în nicio altă direcție decât înainte; singurul sunet îl reprezintă pocnetele scoase de pantofii noștri dați de Academie și vaietul sirenei de atac. Sirena este un artificiu, construit astfel încât să fie aproape imposibil de ignorat, un sunet ce pare că provine direct din aer, așa cum cade și se adună apa pe fundul unui pahar. Uneori mă întreb dacă ar putea fi un vaiet adevărat – unul scos de cineva care chiar țipă. Așa funcționează artificiile: Oricât de precis ar fi construite, nu poți fi niciodată sigur la ce vor folosi.

Urmăm șuvoiul de Cadeti de-a lungul unui șir larg de trepte din piatră prin Aripa de Est, până ajungem la nivelul solului, însă, în timp ce toată lumea continuă să se îndrepte către nivelurile inferioare, pe noi Danyee ne conduce în foaierea principală. Ne spune să ne oprim în dreptul unei arcade înalte de piatră, care arată precum canaturile unei uși enorme, blocată însă cu o lespede de piatră uriașă, a cărei suprafață translucidă pâlpâie slab de la lumina de afară.

- Adjutantul Secțiunii E, spune ea, întorcându-se cu fața spre noi. Raportează!

Elessa iese din rând și vine în fața noastră.

- Cadet adjutant Elessa raportează, doamnă, rostește ea. Clasa a Șasea, Secțiunea E se prezintă în formație completă și în condiție bună.

În prima noastră zi la Școala de Retorică, când Danyee ne-a spus să ne alegem un adjutant de secțiune, toată lumea a fost sigură că Bomar va fi cel ales. La evaluările de admitere preliminare de la Școală, Bomar a înregistrat cel mai mare scor dintre toți la capacitatea de conducere. „Nouăzeci și șapte la sută“, ne tot repeta de zece ori pe zi, în caz că ar fi uitat cineva. Bomar a hotărât în sine să ca un scor mare înseamnă că, orice și-ar dori el să facă, e un bun conducător; când luam prânzul, îi plăcea să le ordone oamenilor să-i dea lui rațiile de desert „pentru binele secțiunii“. Elessa a fost prima care a spus ceea ce știam deja cu toții: că școala ar fi un loc mizerabil cu Bomar ca adjutant. Alegerea a fost firească după aceea. Elessa este inteligentă și organizată și poate face un număr incredibil de tracțiuni. Când a sosit momentul să votăm, a câștigat cu 19-1. Elessa pare să știe întotdeauna ce trebuie făcut - ar fi o fontana excelentă, pariez. În locul ei, însă, Orașul Nouă s-a ales cu mine.

- Secțiunea E îți aparține, îi spune Danyee Elessi. Condu-ți Cadeții la Adăpostul Aripii de Est și raportează-i Centurionului Aspirant!

- Da, doamnă.

Elessa se întoarce pe călcâie, ca să fie cu fața la noi.

- Cadeți, cu mine! ne ordonă, apoi o ia din loc.

Ceilalți Cadeți ai Secțiunii E o urmează, numai eu rămân pe loc.

Danyee încuviințează din cap și chiar îmi zâmbește ușor, apoi se apropie de arcadă, cu zidul ei imens de piatră. În timp ce se apropie, o umbră întunecată își face apariția pe suprafața albă: conturul unui bărbat, asemănător cu umbra cuiva care așteaptă

de partea cealaltă. Acesta întinde o mână și ne face semn să ne oprim, iar o voce răsună de dincolo de zid:

- O alertă de atac atmosferic-invaziv este în desfășurare, aud vocea spunând, o voce ce se aseamănă cu un bubuit adânc, care pare că reverberează în același fel în care o face sirena ce încă vuieste afară. Academia Orașului Nouă este închisă până la noi ordine. Tot personalul trebuie să se prezinte la adăposturile desemnate. Acesta nu este un exercițiu.

Glasul se oprește o clipă, apoi începe să repete mesajul, dar se oprește când Danyee își apasă palma pe piatra albă.

- Retor Danyee din cadrul Academiei, rostește ea, îl conduc pe Fontanus Jaxten la For.

Vocea se oprește, apoi spune:

- Treceți!

Dintr-odată, zidul alb dispare precum o ceață ce se limpezește instantaneu, iar noi ne trezim într-o curte cu alei din piatră și pajiști întinse, pustii și strălucitoare sub un cer plin de nori. Ușa reapare în spatele nostru de îndată ce ne trezim afară; nu aud nimic, dar, când privesc în urmă, se află acolo.

Danyee a scos din buzunar un disc mic și rotund din metal. E un dispozitiv de stocare a datelor, știu asta, creat să susțină alte artificii și oferit ei cu unicul scop de-a mă aduce în For în timpul unui atac. Aș putea ajunge aici la fel de rapid și singur, însă Academia poate fi foarte strictă - și, uneori, lipsită de înțelegere - atunci când vine vorba de ce li permite și ce nu Cadetilor să facă singuri. Deși eu cred că, de fapt, e mai bine așa.

- Pregătit, Cadet? întrebă Danyee.

Cred că și ea e destul de neliniștită în aceste momente, dar n-am cum să fiu sigur.

- Pregătit, doamnă, răspund.

Danyee își trece două degete pe deasupra suprafeței discului și, brusc, totul devine o pâclă, pământul repezindu-se sub noi ca vântul, în timp ce cărări, trepte și holuri se învârtesc în jurul nostru cu viteza unui ciclon.

Când lumea revine la loc, eu și Danyee ne trezim că stăm în fața unei alte arcade de piatră, de cel puțin două ori mai mare decât prima, care dă într-o enormă piață din piatră. Simt mâna lui Danyee lăsându-se pe umărul meu. Trecem pe sub arcadă, iar ea face un pas înapoi și mă salută:

- Doar până aici pot merge, domnule, îmi spune.

Toată această procedură este trecută în Regulament, făcând parte dintr-o anexă specială, adăugată doar pentru mine. Întotdeauna mă simt ciudat când adulții mi se adresează cu „domnule“, însă acum ne aflăm în afara terenurilor Academiei, ceea ce înseamnă că o depășesc în grad pe Danyee.

- Da, doamnă, rostesc și eu, răspunzându-i la salut. De aici mă descurc singur.

Însă, în loc să plece, Danyee îngenunchează și mă strânge tare în brațe.

- Mult noroc, domnule! îmi șoptește. Îți ținem pumnii cu toții.

Îmbrățișarea mă ia prin surprindere. Nicăieri în *Regulament* - nici măcar în anexa specială - nu este menționată îmbrățișarea, mai ales îmbrățișarea unui ofițer superior. Din câte știu, îmbrățișarea este cu totul împotriva regulamentului. Mormăi ceva de genul „mulțumesc“ și Danyee îmi dă drumul, zâmbind trist. Mă mai salută o dată, apoi dispare într-o boare de vânt.

Cuprins

Mulțumiri	7
<i>Partea întâi. Multiplicarea imposibilităților</i>	9
<i>Partea a doua. Golul cosmic din sufletul meu</i>	163
<i>Partea a treia. Ceva atât de minunat</i>	369
<i>Partea a patra. Reduta</i>	485